

Og så er dette lille indlæg endda kun lidt om, hvad der gøres fra politibetjentenes side for at nedsætte ulykkernes antal. Og politibetjenten fortsætter sin patrouille med tålmodighed, utrætteligt fortsætter han med at give advarsler og formaninger og eventuelle rapporter i håb om, at det må lykkes ham at skabe en bedre færdselskultur, en mentalitetsændring på dette

område, en forandring i trafikanternes sind, der vender sig dertil, at hver enkelt vil lære at tænke lige så meget på sin næste som sig selv, at vise hensynsfuldhed over for hinanden, endogså overfor den hensynsløse trafikant. Kunne vi nå blot et stykke i den retning, ville ulykkernes antal blive nedsat i endog meget betydelig grad — og det kan vi da kun hver især være glade for.

En Hønsetyv.

Af kriminalbetjent P. H. Hedehus.

I det efterfølgende skal jeg så kort som muligt redegøre for, hvorledes det her i kredsen lykkedes at afsløre en erhvervsmæssig hønsetyv, idet jeg tror, det interesserer enhver kriminalpolitimand, der arbejder i en kreds med landdistrikt.

Mange vil sikkert give mig ret i, at disse »specialister« som regel er vanskelige at få ram på, hvilket skyldes flere årsager, men hovedsagelig at hønseholderne ikke opdager, at de er blevet bestjålet, da de ikke har tal på deres høns. Det kan også skyldes den omstændighed, at gerningsmanden kun hjem søger de pladser, hvor han på forhånd ved, at der findes mange høns, og så kun tilegner sig nogle stykker, hvorved ejeren, i tilfælde af, at han opdager tyveriet, tror, at det er »Mikkell«, der har været på spil. Endelig er det jo også så godt som umuligt at genkende »kosterne«, såfremt slagting og plukning af hønsene finder sted.

I den sag, jeg her vil omtale, er gerningsmanden, vi kan kalde ham H, en 40-årig enligstillet ungkarl. Han begyndte at stjæle allerede som 10-årig, men politiet fik først forbindelse med ham som 16-årig.

Han havde da gjort sig skyldig i en række tyverier af hestehalchår og duer. Tiltale frafaldtes mod anbringelse på opdragelsesanstalt.

Siden da er han straffet ialt 10 gange, deraf flere gange med langvarige fængselsstraffe. Han er senest løsladt på prøve i 1944 med 2 års prøvetid.

Af hans forakter ses, at han hovedsagelig er straffet for tyveri af fjerkræ, men også for serietyverier i sommerhuse, cykeltyverier, tyveri af kreaturer på marken, tyveri af penge o. s. v.

Som ganske ung har han været flink til at tilstå, men efterhånden er han, som de fleste recidivister, blevet en hård benægter, og han har under sine sidste sager trods afgørende beviser intet tilstået.

H. har som voksen altid boet i sit fodesogn, hvor han førte en ret stille tilværelse. I kortere perioder arbejdede han i sæsonen i tørvemoserne, men ellers gik han arbejdsløs. Han ejede selv en grund med en selvbygget hytte, hvori han boede, og egnens beboere, der alle vidste, at han var straffet mange gange, troede, at han nu var faldet til ro.

Politiet besøgte dog af og til H, når der var sket tyverier på hans egn, men det lykkedes ikke at underbygge en mistanke, endsige nogen sigtelse, der kunne berettigede f. eks. en ransagning på hans bopæl, og noget

samtykke til ransagning kunne man aldrig vente at få hos H.

Da politiassistenten i det landdistrikt, hvor H boede, den 13. april 1949 meddelte, at H den samme morgen kl. 5.45 var set køre i retning mod nabobyen med en døgnret forinden stjålet drengecykel, bød der sig en kærkommen lejlighed til at undersøge H.s forhold grundigt.

H. blev straks anholdt og fængslet.

Det konstateredes, at han havde afsendt den stjalne drengecykel fra jernbanestationen i nabobyen til en tidligere husbestyrerinde, men H. nægtede tyveriet af cyklen, som han påstod at have købt af en ubekendt dreng, der indfandt sig på hans bopæl.

Ved politiets henvendelse på jernbanestationen, hvorfra cyklen var afsendt, oplyste personalet, der vidste, at H. tidligere var straffet for tyveri af fjerkræ, at H. en tidlig morgen nogle måneder forinden til en fjerntliggende station havde afsendt et parti levende høns.

Ved gennemgang af stationens regnskaber lykkedes det at finde frem til modtageren af hønsene, en gård-ejer på Sjælland.

Denne blev afhørt, og det oplystes derved, at han pr. korrespondance havde tilbyttet sig hønsene hos H. for en jagthund.

H. havde på det tidspunkt indtaget det standpunkt, at han ikke ønskede at udtale sig, og for at få oplyst, om H. på sin bopæl havde holdt høns eller handlet med høns, var man nødt til at foretage omfattende afhøringer omkring hans bopæl. Afhøringerne gav til resultat, at man aldrig havde set fjerkræ på H.s bopæl.

Ved sin anholdelse havde H. en såkaldt »Kennel« bestående af 10 voksne hunde og 5 hvalpe, der tilsammen efter H.s opgivende skulle repræsentere en værdi af 5.000 kr., idet de alle skulle være stambogsforte hos Dansk Kennelklub, København. Disse hunde blev nu interessante, fordi man tænkte sig, at alle hundene var erhvervet for stjalne høns, og ved ransagning på H.s bopæl fandtes gennem stambogscertifikater og korrespondance bevis for, at H. på et eller andet tidspunkt indenfor de sidste år havde været i besiddelse af 35 forskellige hunde.

Med stambogscertifikaterne som udgangspunkt lykkedes det ved omfattende afhøringer, der ompændte hele landet helt til Bornholm, at konstatere, at H. i 9 af de undersøgte tilfælde havde tilbyttet sig hunde for

høns eller kyllinger, der hovedsagelig var afsat på Sjælland.

Endvidere konstateredes, at H. i 3 tilfælde havde solgt høns til en næringsdrivende her i kredsen, således at man nu havde vished for, at H. ialt de sidste år i 12 tilfælde havde solgt ialt 175 stk. fjerkræ.

Stillet overfor disse kendsgerninger indså H., at han måtte give en forklaring, og uden at blinke forklarede han detaljeret om, hvorledes han i hvert enkelt tilfælde gennem annoncer i fjerkræavlerblade var kommet i forbindelse med sælgere af hunde, der ville bytte med fjerkræ, og dette skaffede H. så fra ham ubekendte fjerkræavlere, som efter en forudgående henvendelse på H.s bopæl til nærmere aftalt tid leverede fjerkræet på den for leverandøren belejligste jernbanestation. Som regel afregnede H. så her kontant med fjerkræavleren og beholdt hunden eller hundene, når disse ankom. I intet tilfælde havde han fået navn eller adresse på fjerkræavleren, hævdede han.

Til trods for, at tidspunktet for leveringerne af fjerkræet var nogenlunde fastlagt, var det ikke muligt at fremskaffe anmeldelser om fjerkrætyverier, som med sikkerhed kunne siges at stå i forbindelse med H.s leverancer. Under forsøg på at fremskaffe anmeldelser i denne forbindelse averteredes i dagspressen, hvor man med indsættelse af H.s billede også opfordrede alle, der havde købt eller solgt fjerkræ til H. om at henvende sig til politiet.

Averteringen resulterede dog ikke i een eneste henvendelse, men H. fastholdt hårdnakket sin forklaring.

Ved sideløbende undersøgelser konstateredes, at H. havde forhandlet brugte genstande såsom gangklæder, duge, sengetøj, service og køkkenredskaber, og ved sy-

stematiske afhøringer af beboere på egnen, hvor H. boede, lykkedes det at fremskaffe så godt som alle kosterne fra 2 indbrud i sommerhuse her i kredsen, hvor der var stjålet værdier for ca. kr. 2.000, og i den anledning blev der rejst sigtelse mod ialt 14 personer for hæleri eller overtrædelse af straffelovens § 303.

Om kosterne fra sommerhustyverierne forklarede H., at han havde tilforhandlet sig disse hos to ubekendte mænd, som han havde truffet ved offentlige auktioner.

Endvidere lykkedes det at konstatere, at H. siden 1946 havde solgt ialt 7 cykler til venner og bekendte, og ved en undersøgelse af cyklerne, viste det sig, at 5 af disse var efterlyst som stjalne.

H. forklarede hertil, at alle cyklerne var købt hos ubekendte mænd, nogle i bytte for hunde.

Endelig lykkedes det at konstatere, at H. hos en slagter havde solgt 3 får indenfor et år. Det kunne ikke med sikkerhed godtgøres, at fårene var identiske med nogle i hertil indgivne anmeldelser omhandlede fåretyverier, og H. forklarede, at han havde købt fårene af ham ubekendte personer, der leverede dyrene på hans bopæl.

Herudover godtgjordes under sagen, at H. havde gjort sig skyldig i forskellige småtyverier, men H. nægtede alt.

Ved underretten rejstes der tiltale mod H. den 30. juli 1949 for tyveri i ialt 25 forhold, deraf 12 forhold for tyveri af fjerkræ, og han blev trods sin benægtelse af alle tiltalepunkterne domt for de 25 forhold og anset med fængsel i 2 år og 6 måneder.

H. appellerede straks til Vestre Landsret, der den 9. november 1949 stadfæstede underrettsdommen, idet landsretten fandt H. skyldig i samtlige forhold.

Meddelelser, oplysninger m. v.

Ordensdekorationer.

21. februar 1950:

Krm.ob. *Max Laurits Janus Weiss*, rplts efterretningsafd. har fået tilladelse til at anlægge og bære den amerikanske frihedsmedaille.

22. februar 1950:

Fhv. forstander for Centralbureauet for identifikation *Jens Nielsen Bugge*, R. af Dbg., er benådet med dannebrogsmændenes hæderstegn.

28. februar 1950:

Ob. I *Carl Julius Larsen*, K., er benådet med dannebrogsmændenes hæderstegn.

PERSONALET

Ordenspolitiet.

Fastansættelser.

1. februar 1950:

Til pb.: Rpb. *Arne Hartvig Elkjær Birkhave*, *Aage Nielsen*, *Aksel Petersen*, *Harald Elvin Østergaard*, alle

K., John Ingolf Nielsen, Frederiksberg, *Ejner Ørnstrup Hansen*, Odense, *Svend Erik Madsen*, Aalborg, *Fritz Lassen*, Gråsten (Kruså).

Genindtrædelse i nummer.

1. marts 1950:

Pb. *Niels Peter Andersen*, med station i K.

1. maj 1950:

Pb. *Aage Gunnar von Stöcken Friderichsen*, med station i Odense.

Forfremmelser.

1. marts 1950:

Til ob. I: Kst. ob. I *Niels Rode Andersen*, Silkeborg, *Sigfred Georg Andersen*, K.

Forflytninger.

15. februar 1950:

Pb. *Kristian Hansen*, Vejle, til Brande i samme pkr.

1. marts 1950:

Pb. *Erik Holm Hougaard Hansen*, Hjørring, til Hirtshals i samme pkr.